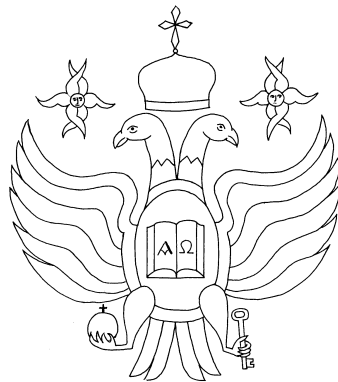

† ΜΙΤΡΟΠΟΛΙΤΥΣ ΙΟΣΙΦ

SCRISOARE PASTORALĂ
LA NAȘTEREA DOMNULUI
2017

ΙΥΒΙΡΕΑ ΜΑΝΤΥΙΤΟΑΡΕ Α ΒΥΙ
ΗΡΙΣΤΟΣ

СЪПРЕ ПОП СЪЕРΥБ, СΙΝΥБ ΜΟΝΑΗΑΒ
ΣΙ ΡΟΡΟΥΒ ΔΡΕΠΤ ΣΒΪΒΙΤΟΡ
ΔΙΝ ΙΝΤΡΕΑΓΑ ΑΡΗΙΕΡΙΣΚΟΠΙΕ

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale
Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Preacuvioase Maici,
Iubiți frați și surori întru Domnul,

« Și s-a suit și Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David care se numește Bethleem... împreună cu Maria, cea logodită cu el, care era însărcinată. Dar pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască, și a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei. » (Lc. 2, 7)

Atunci când ne apropiem cu inima de taina Nașterii Domnului ne întâlnim, în afară de cetatea Bethleemului atât de neprimitoare, și cu singurătatea lui Iisus, Pruncul, în mijlocul omenirii pentru care Se năștea să o mântuiască. Atât de singur și uitat de către toți cei care ar fi trebuit să Îl vadă și să Îl primească! Așa precum și noi facem astăzi, Îl uităm singur în ieslea Lui de odinioară. Nu Îl mai vedem din spatele preocupărilor noastre așa-zis “sărbătorești”, din spatele munților de mâncare și băutura pregătite oarecum pentru venirea Lui. Aproape că ne recunoaștem cu toții în această imagine a profitorului de pe urma sărăciei Celui ce S-a făcut sărac pentru noi în cele materiale și pământești, pentru a ne îmbogăți în cele cerești și netrecătoare. Cine poate vindeca orbirea noastră cea lăuntrică care nu ne lasă să vedem adevărul cel ascuns în peștera din Bethleem din cauza prea multei lumini materiale și prea marii bunăstări?

În peșteră Mântuitorul deja S-a întâlnit cu singurătatea noastră, născută și înrădăcinată în firea omenească din păcat, și a primit-o și a făcut-o sieși singurătate și a dus-o “tot mai singur până pe Golgota”.

Cetatea – pe care mulți dintre noi au văzut-o în realitate pe parcursul pelerinajelor pe care le facem în Țara Sfântă – L-a primit, dar nu în casele sale

bune, ci în grajdul animalelor celor necuvântătoare. Înțelegem că Dumnezeu venind către ai Săi, la ai Săi, retrăiește și singurătatea pe care omul însuși o trăiește în tumultul vieții și al lumii. Omul a ales să rămână singur, încă de la refuzul ascultării de porunca lui Dumnezeu, când s-a izolat în propria lui voie și dorință și a refuzat astfel comuniunea cu Dumnezeu prin ascultarea de voia Lui. Retrăiește și singurătatea și refuzul iubirii omului de către om, și a lui Dumnezeu de către om.

Iubiți credincioși,

În ciuda potrivniciei omenești, moștenirea pe care o avem de la protopărinții noștri Adam și Eva, Pruncul Iisus o transformă în binecuvântare prin întruparea Lui din Fecioara, pentru a-l întâlni pe om față către față și a-i vesti bunătatea și dragostea lui Dumnezeu-Tatăl pentru om și pentru lumea întreagă. În ieslea animalelor din Bethleem, Pruncul Sfânt transformă potrivnicia și dușmănia lumii în prietenie, prin venirea magilor din neamurile străine! Singurătatea omului a schimbat-o în comuniune între cer și pământ prin venirea îngerilor și a păstorilor! Orbirea duhovnicească a lumii a schimbat-o în vederea celor cerești prin deschiderea cerurilor care lăsau să se vadă cetele de îngeri proslăvind Slava lui Dumnezeu care umple pământul! Teama a schimbat-o în bucurie prin lumina stelei care a însoțit pe magi până la locul Nașterii și a vestit întregii zidiri venirea Împăratului! Moartea a biruit-o cu viața prin întruparea Vieții Însăși din Fecioara, firea omenească primind în sine pe Făcătorul Său! Cu toate că omul L-a lăsat singur, “Dumnezeu a pus lângă Iisus toată omenirea prin Maica Sa, Preacurata Fecioara Maria”.

Când Dumnezeu l-a făcut pe om, nu a avut niciun alt motiv decât bunătatea și dragostea Sa pentru el. *“Desăvârșirea bunătății Sale – spune Sfântul Grigorie de Nisa – este în aceea ca îl face pe om să treacă de la neființă la ființă, sau de la a nu fi la a fi, și în faptul ca nu îl lipsește de niciun bine... ceea ce înseamnă deasemenea că face natura umană participantă sau părtașă la tot binele.”* (La creation de l’homme, Cerf, 2002, p. 156-157)

Dacă ne-a făcut Dumnezeu părtași la tot binele, să umblăm în viața noastră după fapta bună în tot ceasul. Am amintit de singurătatea și uitarea în care a fost lăsat Pruncul Iisus în ieslea din Bethleem. Și dacă vorbim despre ea, nu este oare cazul să ne gândim și la singurătatea celor pe care i-am părăsit sau i-am lăsat singuri plecând în țări străine? Aș vrea să vă reamintesc aici din nou despre o atitudine pe care o avem mulți dintre noi, care face un mare rău în familiile noastre

astăzi. Câți dintre noi nu și-au abandonat părinții în vârstă, lăsându-i singuri! Câți dintre noi nu și-au abandonat copiii, lăsându-i cu anii în grija bunicilor sau în grija altor rude sau apropiați! Sunt sute de mii uitați sau abandonați. Indiferența rece față de cei care i-au născut sau față de cei pe care i-au născut, naște apăsarea singurătății și sentimentul abandonului. Doar pentru că grija câștigului și a comodității de cele mai multe ori sunt mai puternice decât dragostea părintească. Dacă Dumnezeu-Tatăl nu ne-a abandonat în păcatul și neputințele noastre, trimițând pe Fiul Său, prin singurătatea din ieslea celor necuvântătoare sau prin ispitele pustiei Carantaniei, să luăm aminte! “Dumnezeu este iubire” (1 In. 4, 8) și rămâne izvorul iubirii și toată lucrarea Lui, pentru om și cu omul, o face din iubire, ca să ne crească și pe noi în iubire. Afirmăm credința noastră, o arătăm cu vorba de multe ori. Dar *“cel ce iubește pe Dumnezeu nu poate să nu iubească și pe tot omul ca pe sine însuși, deși nu are plăcere de patimile celor ce nu s-au curățit încă. De aceea, când vede întoarcerea și îndreptarea lor, se bucură cu bucurie mare și negrăită”*. (Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Filocalia 2*, București 1993, pag. 63)

Dumnezeu nu ne abandonează și nu ne lasă singuri nici în păcatul și neputința noastră, ci ne însoțește cu dragostea și chemarea Lui, precum pe fiul cel risipitor l-a reprimat în iubirea lui părintele cel fericit că i s-a întors fiul din rătăcire. După noi, fiii cei rătăciți din Adam cel vechi, Părintele Ceresc trimite pe Însuși Fiul Său, Adamul Cel Nou, care Se face Fratele nostru, ca să nu ne lase singuri pe drumul de întoarcere, să ne arate calea și să ne mântuiască. Să ne reamintim cuvântul Mântuitorului care Îl privește direct și care ne descrie relația lui Dumnezeu-Tatăl cu noi, oamenii : *“Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea”*. (In. 3, 16-17)

Iubiți frați și surori în Domnul,

“Precum amintirea focului nu încălzește trupul, așa credința fără dragoste nu lucrează în suflet iluminarea cunoștinței ” – ne spune Sfântul Maxim Mărturisitorul (*Filocalia 2*, București 1993, pag. 65). Iar *“roadele iubirii sunt – ne spune tot el : a face bine aproapelui din toată inima, a răbda îndelung, a fi cu îngăduință și a folosi lucrurile cu dreaptă judecată”*(pag. 66). Singuri și încercați în tot felul de ispite, pelerini prin această viață dăruită de către Dumnezeu, să nu căutăm greșit pe Hristos Cel născut în ieslea Bethleemului, adică în cele ale lumii : mâncare, băutură, cadouri, îmbrăcăminte, într-un fel de “dorința sărbătorească”. În darul Sfintei și dumnezeieștii Liturghii Dumnezeu-Tatăl ni-L aduce pe Hristos Cel din

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale
Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

trecut, Cel din prezent și Cel din viitor. Prunc plăpând, vulnerabil, născut în sărăcie, caută sufletul nostru singur și sărac de El, postitor, rugător și căutător al Lui ! Caută sufletul nostru singuratic pe care să îl cucerească cu iubirea Lui, cu frățietatea Lui, cu simplitatea Lui, cu lumina Lui care luminează mintea celui care caută să Îl cunoască și să Îl primească !

Tuturor vă doresc, acum, la ceas de mare sărbătoare, ca lumina lui Hristos din ieslea Bethleemului să vă lumineze inimile și să vă aducă darul întoarcerii neîncetate către Mântuitorul, pace și încredere, bunătate și dragoste, dor după toate faptele cele mântuitoare !

Anul Nou să vă fie binecuvântat !

La mulți ani !

Al dumneavoastră de tot binele doritor și rugător către Hristos Domnul nostru,

† Mitropolitul Iosif

Paris, Nașterea Domnului 2017